

no fan més que dos àpats al dia, fan dues quà-resmes riguroses, menjen sempre de peix, se lle-ven a mitja nit i fan de voluntat moltes altres mortificacions i penitències.

—Doncs, deuen ésser gen que a casa seva no tenien pa per a menjar... i allí, al convent, al menys s'atipen be, sino de carn, de peix i lle-gums i altres viandes...

—No es tampoc pas veritat aixó que suposes. Sápigues que de dits frares, una bona part d'ells tenien pa que'ls hi sobrava a casa seva; i una altra bona part eren ben rics al mon tenint bona posició i falaguer pervindre segons va contar-me lo P. Superior.

—¿Are si qu'encare ho entenc menos!... Po-guent estar be i disfrutar a la seva joventut i es-ser ben servits i recreats... ¿se fan frares per a patir i viurer per sempre més una vida mortifi-cada i encongida?...

—Es aixís meteix, exactamet.

—Doncs ¡vaja! deuen ésser gen maniosa i cur-ta de gambals per a no sebrer triar entre lo viu-er amb comoditat a casa seva i l'estar mala-ment per gust a un convent!

—No ho encertes pas. Aqueixos frares son tots gen instruïda i de bon seny. Alguns eren mili-tars que havien arribat a generals; altres metges distingits, advocats de fama; altres tenint altres carreres de distinció.

—¿Be... be! Pitjor que pitjor: ¿no es una bu-rreria o ximplea viurer tancats d'aqueixa ma-nera i fer penitencia tota la vida?...

—No s'ho pensen pas ells aixís. Diuen que'ls burros i ximplés i dignes de compasió, en tot cas, serán els que no pensen més que divertir-se, enriqueixen o be figurar al mon.

—¿Per qué?

—Perque (diuen) qu'es sabiesa i senyal de bon seny are, per un temps, patir, per a després de morts sempre gosar. I es ximplea i beneiteria are gosar donant satisfacció a les passions i tre-pitjant la llei de Deu; i després, sempre més pen-ar...

—Ja t'entenc: ¿vols dir que ho fan lo que fan per assegurar ben be el cel, i deslliurarse d'un infern al més enllá de la mort?...

—Ni més, ni menos: endevinat!

—Pro ¿si no son veritat aixó del cel i del in-fern, i morts ¡tururut! se troven enganyats?...

—Pro ells están ben convençuts que hi son: i ja t'he dit que son gen instruïda i de lletres i d'ex-periencia... ¿Que t'afigures tú que si's penses-sin que *morta la cuca mort lo verí* i creguessin que tot se conclou en aquest mon, se farien pas frares i viurien com ja t'he explicat?...

—Ja ho veig: també tens raó. Pro si resulta

no ésser-hi una recompensa perdurable a l'al-tra vida, per a premiar sos sacrificis i bones obres, allora sí que s'els hi podrà ben dir: ¡Ton-tos! L'heu ben esgarrada en aquesta vida!

—Molt be: en canvi si resulten veritat com ho son, els premis i càstics d'una altra vida, podrán ben al-legrament exclamar: ¡nosaltres, sí, que l'hem ben tretal!... I vosaltres, los des-creguts i viciosos, sí que l'heu ben equivocada predicant no més llibertinatge i impietat i cer-cant adelerats totes les vanitats del mon!...

An aixó, En Quimet no va sebrer que res-pondrer al seu germá... se va quedar tot pensa-tiu com aquell que rumia la *mostra*... i tots dos se'n anaren cap a dormir.

MICROS.

POLICROMES

(RETRUÉCANOS)

Diu un poeta: «En temps de les nacions bar-bres penjaven d'una creu als lladres; empro, al segle de les llums, del pit del lladre (o *males pessés*) penjen (a voltes) una creu».

D'un lloró's diu: Que sempre canta lo que sap, i mai sap lo que canta. També de les criatures que reciten de memoria... i d'altra gen gran que diuen coses que no entenen, se'ls hi pót dir amb bona veritat: Diuen lo que saben, i no sa-ben lo que diuen.

Hi han homes xics, grans; i també homes grans, molt xics. Los primers son aquells que, xics de talla, alcen molt per son talent, virtut i demés bones qualitats. Los segons son aquells altres que *gegantejen* per sa estatura corporal i *nanegen* per sa petitesa intel-lectual, o moral.

Sobre d'una tomba hi havia escrita aquesta ben ideada inscripció cristiana: Per a que al morir pugués viurer, va viurer sempre com si hagués de morir. Ço es: Per a que després de mort, pugués amb seguretat assolir una *vida* de perdurable felicitat, va sempre, durant el curs de sa vida temporal en aquest mon, pensar en la mort i viurer preparat, segons les máximes de la rel-ligió cristiana, com si cada moment hagués de morir.

Es ben encertat aquell ditxo: L'home ha de menjar per a viurer, no pas viurer per a menjar.